

Provokasyon

Türk Hava Kuvvetleri'ne bağlı bir F 16 jeti, Rusya Hava Kuvvetleri'ne bağlı bir SU 24 jetini "14 saniye sınır ihlali gerçekleştirdiği" gerekçesiyle vurarak düşürdü. İki ülke arasında ciddi bir krize dönüşen bu olay sonucunda "neden düşürüldü?" sorusu gündemden düşmedi ve bugüne kadar da yanıtlanmadı. SU 24 jetinden paraşütle atlayan 2 rus pilotun birisi Suriye ordusu tarafından kurtarılarak Rusya yetkililerine teslim edildi, diğer pilot ise Suriye sınırları içinde Bayırbucak bölgesinde Türkmen çetelerin içinde savaştan ölümcül faşist Alparslan Çelik ve ekibi tarafından kameraların önünde katledildi.

Bu uçak üst düzeyde bir emir olmadan düşürülemez. Üst düzeyde emir TC Cumhurbaşkanı veya Başbakanı değildir. Bizzat ABD ordusunun güdümündeki kukla örgüt NATO'nun emri üst düzey emirdir. NATO içinde söz sahibi olan ABD generallerinin onayı ve emri olmadan böyle bir vukuat gerçekleştirmek olanaksızdır.

İncirlik üssünde görevli bir ABD'li askerini sızdırdığı bilgiye göre, Türk Hava Kuvvetleri savaş operasyon merkezinden ve F 16 uçağından SU 24 jetine yapılan sözlü telsiz uyarılarının ABD radyocuları tarafından sinyallerinin engellenmesi bu provokasyonun asıl organizatörlerine işaret etmektedir. Kucağına Rusya ile sorun topunu alan AKP iktidarı, bu olay karşısında önce ikircimde kalmış, ardından da bu olayı kendi lehine ve "güç" gösterisine dönüştürmek için kullanmıştır.

ABD emperyalizminin Şahinler kanadı, Türkiye ile Rusya'yı Ortadoğu'da, özellikle Suriye pratiğinde karşı karşıya getirerek, bir yandan Türkiye'nin koşulsuz şartsız NATO çerçevesinde hareket etmesini garantilemek, diğer yandan da Türkiye'yi kendi başarısız Suriye ve Ortadoğu politikalarında topun ağzına sürmek istiyor. İsrail - Türkiye ilişkilerinin bir anda "normalleşmesi" ve Suudi Arabistan ile geliştirilen yeni angajmanlar bu stratejinin belirtileridir.

Türkiye ve Kürdistan'ın barış, demokrasi, özgürlük ve sosyalizm güçleri, ABD emperyalizminin planlarına ve Türkiye'nin bölgedeki figüranlığına karşı güçlerini birleştirerek Türkiye'deki savaş, baskı ve sömürü düzenine son vermeli. Bu tür provokasyonları boşa çıkarmanın başka yolu yoktur.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 1 Aralık 2015 Tarihli Bildirisi

1 Kasım Kanlı Bir Darbedir

Türkiye demokratik kamuoyu nasıl bir siyasi durum ile karşı karşıya olduğunu doğru irdelemek durumundadır. Bu konuda eksik değerlendirmeler olduğu düşüncesindedir.

Türkiye egemen sınıfları R.T. Erdoğan ve AKP eliyle islami-faşist bir diktatörlüğü kurumsallaştırma yönünde hızlı adımlar ile ilerliyor. Ancak, bunların İslam'ı kitapta yazan İslam değildir. Onun için bunu Türkçülük sosuyla zenginleştirip sunuyorlar. Türk-İslam Sentezi dedikleri ve 12 Eylül faşizmi döneminde temelleri atılan politika bugün eksiksiz uygulama dönemine geçmiştir. 12 Eylül döneminde İslam vurgusu gizli idi. Öne çıkan militarist Kemalist anlayış temelindeki Türkçülük idi. İslam vurgusu dönem dönem öne çıkarıldı veya geri çekildi. Ancak sonunda ulaşılmak istenen yere ulaşıldı.

Faşist güçlerin, özellikle de onların en azgın ve terörist kesimlerinin, Ergenekoncu faşist askeri güçlerin, ulusalcı maskeli milliyetçilerin bugün gerici ve çarpık İslamcı anlayışla bütünleşmeleri, 12 Eylül 1980 faşist darbesini kurgulayan ve uygulatan ABD emperyalistlerinin çizdiği yolun gerçekleşmesidir. Sovyetler Birliği'ne karşı "Yeşil Kuşak" projesinin güncellenmiş halidir.

Türkiye işbirlikçi tekelci burjuvazisi, geleneksel "Beyaz" sermayesi ve devşirme "Anadolu" sermayesi ile bir bütün olarak bu projenin arkasındadır. Türkiye'de İslam adı altında son on beş yılda korkunç bir talan ekonomisi yaratılmış, faizci, tefeci, zimmetçi, hırsız, dolandırıcı, fırsatçı, israfçı bir ekonomik politika sistemleştirilmiştir. İslamın tüm kurallarının tersine işlendiği bu sistem ezilen ve sömürülen kitlelerin dini hassasiyetleri ve duyguları istismar edilerek kurumsallaştırılmıştır.

Din istismarının yeterli olmadığı noktada milliyetçilik ile desteklenmiş ve İslamın ümmetçi anlayışının tamamen tersi olan Türkçü faşist duygular körüklenmek yoluyla boşluklar kapatılmıştır. Bunun sonucunda ortaya bugünkü tablo çıkmıştır.

Bu kurgu 1979 yılında ABD emperyalistlerinin, Arap gericiği ile kol kola Afganistan Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne karşı başlattıkları savaşın devamıdır. Afganistan, İran, Irak, Tunus, Libya, Mısır ve en sonunda Suriye ile bütün bölge ateş çemberine dönüştürülmüştür. Türkiye ise İsrail ve Suudi Arabistan ile birlikte ABD emperyalistlerinin bölgedeki sadık müttelikleri olarak bu planın bölgesel uygulayıcıları olmuşlardır. Türkiye'de 12 Eylül 1980 faşist darbesi ile başlatılan değişimin bugün geldiği aşama bu genel bölgesel projenin gereğidir.

Bugün bölgede Suriye, Irak ve İran rejimlerinin dışında bu projeye en büyük engel Kürt halkının dört parçaya uyanan ve gelişen mücadelesidir. Özellikle Türkiye temelinde yürütülen ve tüm parçaları etkileyen Kürt Ulusal Demokratik mücadelesi bir ulusal kurtuluş ve özgürlük mücadelesi niteliğine yükselerek ABD emperyalistlerinin ve onların Türkiye'deki yerli işbirlikçilerinin planlarını alt üst etmiştir.

Türkiye oligarşisi, farklı yöntemler ile Kürt ulusal demokratik mücadelesini kontrol altına almak, sistem içinde tutmak için çaba sarfetmiştir. "Çözüm süreci" adı altında kurgulanan süreç bu amacın yerine getirilmesi için gerçekleştirilmeye çalışılan yanıltıcı ve sinsi bir plan idi. Kürt ulusal demokratik hareketi ise, "Kürt ulusal sorununun çözümü Türkiye'nin toplumsal ve politik sorunlarının çözümünden bağımsız değildir" gerçeğinden yola çıkarak, Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ve ezilen yoksul emekçi halkları için ortak mücadele rotasına girmiştir. "Türkiye demokratikleşmeden Kürt ulusal sorunu çözülmez, Kürt ulusal sorunu çözülmeden Türkiye demokratikleşemez" diyalektiği temelinde ülkede güçlü bir devrimci demokratik muhalefet hareketi yaratılabilmektedir. HDK ve HDP bu politikanın ifadesidir.

TKP Merkez Komitesi'nin 2 Kasım 2015 Tarihli Bildirisi

1 Kasım Kanlı Bir Darbedir... (1. sayfadan devam)

Bugün CHP, söylemdeki tüm AKP karşıtlığına karşın, TC'nin kurucu iradesinin politik örgütü olarak, devlet anlayışı itibarıyla, doktriner olarak AKP ile uzlaşmıştır. AKP'nin 7 Haziran 2015 seçim yenilgisi ertesinde CHP'nin izlediği politik çizgi bunu ifade eder. Değilse, 7 Haziran'da aldığı önemli darbe karşısında Erdoğan ve AKP'nin TC devletinin tüm iradi güçlerini biraraya getirerek darbe yapması mümkün olmazdı. Bu darbe kanlı olmuştur. 7 Haziran seçim sürecinde uygulanan terör ile önleyici tedbirler alınmış, - ki 5 Haziran Diyarbakır katliamının anlamı budur - bu tedbirler sonuç vermeyip yenilgi gerçekleşince 20 Temmuz Suruç katliamı ile düşmeye basılmış, 10 Ekim Ankara katliamı ile devlet "gücünü" göstermiştir. Bugün ülkenin üçte biri savaş alanına dönüştürülmüş, nizami savaşın dahi bütün kuralları yok sayılarak sivil Kürt halkına karşı bir soykırım düzeyine yükseltilmiştir. Recep Tayyip Erdoğan, kendi halkına bomba attığı için teröristlikle suçladığı Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'ı unutarak, Kürt halkına ve Türkiyeli devrimci demokratik güçlere bombalar ile saldırmaya başlamıştır. Türk ordusu savaş uçakları, tankları ve özel kuvvetleri ile Kürt il ve ilçelerini savaş alanına çevirmiştir. Türkiye'de kan dökülmektedir. Ve bu kan ile 1 Kasım seçimlerine gidilmiş 7 Haziran seçim sonuçlarına karşı darbe gerçekleştirilmiştir. 7 Haziran'da hükümet devrildiği halde,

AKP gayri meşru olarak "seçim" hükümeti adı altında kurduğu savaş kabinesi ile bu savaşı bizzat geliştirmiştir ve iktidarını korumuştur.

AKP karşıtı olduğunu söyleyen CHP, gerçekten AKP karşıtı olsaydı, kendisine oy veren milyonlarca seçmeni sokağa çıkmaya çağırabilirdi, esnafı kepenk kapatmaya, işçiyi genel direnişe çağırabilirdi. CHP tabanının büyük bir kısmı böyle bir eylemliliğe hazır. Ve bu tabanın gücü HDK, BHH ve onların dışındaki devrimci güçlerin kitleleri ile buluşabilseydi yüzde ellilik bir yığınsal devrimci demokratik güç önce AKP iktidarını yıkar ardından da sosyalizme yönelen demokratik bir iktidarın temelini atabilirdi.

Partimizin 7 Haziran seçimleri öncesi, "Türkiye bir yol ayrımında, ya İşbirlikçi oligarşinin diktatörlüğü kurumsallaşacak, ya da sosyalizme yönelebilecek demokratik bir iktidarın yolu açılacak" tespitinin sebebi buydu. Bunun güçleri olarak da Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile Kürt ulusal demokratik hareketinin özgürlük güçlerinin ittifakı tarif edilmekteydi. Bugün gelinen ortamda, bu güçlerin ortak mücadelesinin yükseltilmesi ve CHP'ye oy vermiş milyonlarca iyi niyetli yanıtlanmış seçmenin de aktif desteğinin alınması dünden daha fazla önem kazanmıştır. Bu güç yüzde ellinin üzerinde bir güçtür ve AKP'ye

yönelen işçi ve emekçi yığınlarının da kendi sınıfsal gerçekleri doğrultusunda kazanılması ile ülke nüfusunun çoğunluğunu oluşturmaktadır.

Türkiye Komünist Partisi, ABD emperyalistlerinin ve Türkiye'deki işbirlikçi oligarşinin planlarını bozmanın, Türkiye'nin bu iktidardan kurtulmasını sağlamanın mümkün olduğunu söylüyor. İktidarın Kürt halkına karşı giriştiği imha savaşının karşısında Kürt özgürlük hareketinin kararlı duruşu ve mücadelesi tüm Türkiyeli devrimci güçlere ilham kaynağı olmalıdır. İşbirlikçi oligarşiyi kendi kazdığı kuyuya gömmek mümkündür. Bu aşamadan sonra Kürt halkı ayrılma hakkı tercihini kullanmayacaksa, yöneleceği yer iktidar mücadelesi olacaktır. Türkiye devrimci güçleri iktidar mücadelesini gündemlerinin en başına alarak sağlanacak ortak mücadele ile sonuç alınabileceğini görebilmelidirler. Devrimci kırılma ve ayaklanmaların reçetesi yoktur. Koşullar ve güçler doğru konumlandırıldığında, devrimci irade üstün gelir. Türkiye Komünist Partisi, Türkiye işçi sınıfının politik öncü örgütü olarak gereğini yerine getirecektir. 2016 yılına bu kararlılık ve irade ile giriyoruz.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
1 Aralık 2015

"Katkımı Nasıl Artırabilirim?"

o İsmail Hakkı YORULMAZ

Başlıkta kullandığımız bu soruyu her komünistin kendisine günde en az bir kez sorduğuna eminiz. Bizim üzerinde durmak istediğimiz asıl konu bu soruya verdiğimiz yanittir. Bu soruyu kendine soran her yoldaşımız, sadece TKP'nin politikalarını savunmanın yeterli olmadığı, aynı zamanda partiyi ve politikalarını savunurken, günlük pratik çalışmada nasıl bir verimlilik elde ettiğini soran yoldaşlarımızdır.

"Bana bağlı örgüt ve yoldaşlarla bugün veya bu hafta ne yaptım?", "Hangi yoldaşımın ne konuda desteğe ihtiyacı var?", "Hangi yoldaşım başarılı raporlar getirdi?", "Önüne koyduğu görevi yerine getiremeyen yoldaşımın engeli neydi, nasıl aşabiliriz?", "Birlikte aynı temel

parti örgütünde, hücremde çalıştığım yoldaşıma daha fazla nasıl yardımcı olabilirim veya kendisi bana nasıl daha iyi destek sunabilir?", "Söz konusu bir etkinlik veya eylem konusunda bütün hazırlıklarımız tamam mı?", "Eksiklerimiz nelerdir, nasıl tamamlarız?"

"Bugün kaç kişi ile görüştüm?", "Görüştüğüm insanlar ile nasıl bir iletişim ve etkileşim oluştu?", "Bu hafta kaç kişiye yayın verdim, sattım veya ulaştırdım? Bunların kaç kişisiyle 15 dakika veya daha fazla sohbet etme olanağım oldu?", "Bu hafta iletişim kurduğum insanların kaç tanesi yeni ilişki? Onlar ülke sorunları ile ilgili ne düşünüyorlar? Toplumsal sorunların çözümünü konusunda örgütlü çalışmaya yatkınlıkları var mı? Varsa, çevreleri ile iletişimleri, ilişkileri nasıl? Yoksa, acaba sebebi nedir?", "Eski ilişkilerin toplumsal olaylarla ilgili güncel yorumları nedir? Bizim görüş ve

politikalarımıza nasıl yaklaşıyorlar?", "Çalıştığım iş yerinde kaç iş arkadaşım benimle konuşurken ülke sorunları hakkında ne düşündüğümü soruyor? Bizim düşüncelerime değer veriyorlar mı?", "İşyeri veya mahallede kaç kişi özel sorunları, sağlık sorunları ile ilgili benimle paylaşımında bulunuyor ve düşüncemi öğrenmek istiyor? "Bu ve benzer sorular çoğaltılabilir. Buraya kadar kendimize yönelttiğimiz sorular yeni ilişkilendiğimiz çevreler ile ilgili olan sorulardır.

Bir de partimizin görüşlerini bilen, ilgi duyan, kısmen veya tamamen destekleyen sempatan çevre ile olan ilişkilerimiz mevcuttur. Bunlar ile ilgili ilişkinin düzeyi, içeriği ve görev alma konusundaki öğeler öne çıkmaktadır. Bu ilişkilerimize ulaştırdığımız yayınları, kendisi kimlere ulaştırıyor? Ulaştırdığı kendi ilişkilerinin yayın içeriği hakkında

"Katkımı Nasıl Artırabilirim?" ... (2. sayfadan devam)

yorumları nelerdir? Toplu yayın satımı veya yayınlar özelinde düzenleyeceğimiz bir kahvaltı, yemek veya tartışma toplantısına yayın ulaştırdığımız ilişkilerimiz kaçır arkadaşlarını getirebilirler? Bir araya gelindiğinde hangi konuları konuşmak yararlı olur? Yayın ilişkilerimiz bir işyerinde ise, o işyerindeki sorunların tartışılacağı ve sonuçlarının yayına yazılı olarak ulaştırılacağı veya haber olarak iletileceği bir düzeyi yakalayabildik mi? İşyerinde sendikal çalışma konusunda yayınlarımızın katkısı oluyor mu? Eksiklikler varsa nedir? Bu eksikliğimizi nasıl giderebiliriz?

Semt odaklı ilişkiler sürdürüyor isek, yayın verdiklerimizin kaçısı politik bilinç sahibi, kaçısı sosyal bir ilişki temelinde yayınlarımızı takip ediyor? Bu sosyal ilişkiler, semtimizdeki, mahallemizdeki sosyal sorunların ele alınması düzeyinde sohbetlere gerekçe oluyor mu? Hangi sorunlar var? Hangileri konusunda bir organizasyon yaparsak sohbetten öte bir yerel çalışma gelişmesine katkısı olur? Bu sohbetlerde yayınlarımızın rolü oluyor mu? Katılımcıların görüşlerini alabiliyor muyuz? Alıyorsak yayının iyileştirilmesi açısından gerekli organları bilgilendiriyor muyuz?

Bütün bu görüşme, toplantı ve yayın ilişkileri üzerinden çalışma grupları, birimler, komiteler, oluşmasına yönelik çabamız ne düzeyde planlıdır? Yarın bir etkinliğe "kaç kişi getirebilirim, ve ilişki içinde olduğum arkadaşlar kaç kişi getirebilir?", "Yarın bir direniş olsa kaç ilişkim o direnişin içinde yer alır, kaç destekler ve kaçısı o direnişin duyurulması için kendi çevresinde çalışma yapar?"

Parti politikalarının yığınlar içinde yayılması, partimize yeni yandaş ve sempatanlar kazanılması, partimizin yığınlar içinde etkinliğinin artırılması ve örgütlenmesi ancak bütün günlük ilişki, hareket ve doğal çevremize bu gözle yaklaşmamız ile mümkündür. Bir komünistin yaşam tarzı bütün yaşamını ve her türlü etkinliğini partisinin politikaları doğrultusunda şekillendirmesidir. Komünist; partide örgütlü, bir temel parti örgütünde çalışan, aidatını veren, parti yayınlarını izleyen, etrafında yaygınlaştıran ve parti politikaları doğrultusunda örgütlenme yapan kişi demektir.

Lenin, "Parti, kapılarını sadece, toplumun komünist ilkeler temelinde yeniden kurulması için dövüşen, iradelerini partinin iradesine tabi kılan, sebatlı devrim savaşçılarına açmalıdır" tespitini yapar. Bu söz soyut bir söz

değildir. Yazının başından itibaren sıraladığımız belki size "sıkıcı" gibi gelen sorulara birincisi; bir yanıtı olan, ikincisi ise; olumlu bir yanıtı olan gönüllülerin birliğidir parti. Kendi yaşamını partisine ve sosyalizm mücadelesinin gereklerine göre programlayan kişidir komünist. Bu amaçla teorik, ideolojik ve politik düzeyini sürekli yükseltmek için ve edindiği bu bilgileri pratik örgütsel parti çalışmalarında değerlendirip, yoldaşları, arkadaşları ile paylaşabilen kişidir komünist. Bütün bu bilgi ve becerisini etrafındaki ilişkiler içinde değerlendiren ve her gün yeni örgütsel adımlar atabilen kişidir komünist. Partinin hangi organında, seçilmiş veya atanmış görevi ne olursa olsun, temel parti örgütünde somut görev ve işlev üstlenen kişidir komünist. Sabırla, inatla ama itina ile, alçakgönüllülük ile ve ilkelerinden bir milim ödün vermeden işçi sınıfının iktidar davası, Sosyalizm ve Komünist toplum düzeni için her gün, her saat üreten, gece gündüz demeden koşturan, yüzlerce, binlerce kilometre yapan kişidir komünist. Etrafında kendisi dahil üç kişilik yeni bir parti hücre kuramayan, üç beş kişiye yayın veremeyen, tanıdıkları dışında kimseyle diyalogu olmayan bir kişi kendine komünist adını uygun görse de o kişi gerçekte komünist olamaz. Çünkü en geç iki parti hücre toplantısından sonra ona ne yaptığı ve yapmadığı sorulacaktır. Bu sorular da gevezelik ile geçiştirilebilecek sorular değildir.

Çek komünisti **Julius Fučík (*) "İki komünist bir araya geldi mi hemen bir örgüt kurar, toplantısını yapıp faaliyete başlar"** ifadesini boşuna kullanmamıştır. İki komünistin bir araya gelip örgüt kurması, sohbet amaçlı değildir. Somut faaliyet ve görev temellidir. Çünkü komünist örgüt kurmak, o örgütü çalıştırmak, geliştirmek dışında

hiç bir şey düşünmez. Ve böyle komünistlerin de kendilerine her gün sordukları soru **"Katkımı nasıl artırabilirim?"** sorusudur. Bunu bir yaşam tarzı haline getiremeyenler veya getirmek istemeyenler de "kaşının üzerinde gözün var misali " türlü bahaneler üreterek kendi eksiklerini kapatmaya çalışabilirler. Ne ki parti yaşamında bu mümkün değildir, çünkü parti yaşamı, örgüt yaşamıdır ve belirli ilkeler, kurallar çerçevesinde yürütülür. Parti aldatılmaya gelmez. Partiyeye karşı açık olmayan, dürüst olmayan partili görevlerini eksiksiz yerine getirmeyen partili olamaz, olduktan sonra da bu niteliklerini yitirmişse partili olarak kalamaz. Türkiye Komünist Partisi Tüzük taslağı bu gözle ve bilinçle okunup incelenirse işlevi olabilecektir. Önümüzdeki süreç sınıf savaşımının keskinleşeceği bir dönem olacaktır. Partimiz tüm yönleriyle bu döneme hazır olmalıdır. Parti de, yoldaşların ve onların oluşturduğu örgütlerin program ve tüzük çerçevesinde sağladıkları gönüllü birliğin ifadesi olarak öncelikle tek tek yoldaşların nitelikleri ile bu dönemin görevlerini yaşama geçirebilecektir.

(*) *Julius Fučík (23 Şubat 1903, Prag - 8 Eylül 1943, Berlin), Çek komünist gazeteci.*

Fučík öğrencilik yıllarında siyasal çalışmalara katıldı, yazılar yazmaya başladı. Bir yandan Trovba, Rude Pravo ve Halo Noving gibi komünist gazetelerde makaleler yayımlarken bir yandan da yeraltı çalışmalarını sürdürdü. 1930'da gizlice Sovyetler Birliği'ne gitti. 1934'teki ikinci gidişinde bu ülkede iki yıl kaldı, Orta Asya'yı dolaştı. Çekoslovakya'nın Almanlar tarafından işgal edilmesi üzerine Komünist Yeraltı Hareketi'nin önderlerinden biri olarak illegal yayınlar çıkardı ve yönetti. 1942'de tutuklandı, on sekiz ay süren tutukluluğunun ardından Berlin'de katledildi.

Fučík, tutukevinde kaldığı süre içinde yazdığı ve yaşamının bu son dönemine ait izlenimlerini içeren "Reportaz psana na opratçe" (Darağacından Notlar) adlı kitabı Çek bir gardiyan yardımıyla parça parça dışarıya kaçırılmış ve Fučík'in ölümünden iki yıl sonra karısı tarafından bastırılmıştır.

Darağacından Notlar kitabını Kitabevlerinden edinebilir veya www.turkiyekomunistpartisi.org web sitesinden Marksist Leninist Klasikler sekmesinden PDF formatında okuyabilirsiniz.

Venezuela Komünist Partisi derin değişimler talep ediyor

Venezuela Komünist Partisi (PCV) Genel Sekreteri ve yeniden seçilen milletvekili Oscar Figuera, Venezuela halkının, özellikle farklı halk katmanlarının 6 Aralık seçimlerinde yaklaşık 17 yıllık Bolivarci değişim sürecinde elde edilen bir çok siyasi ve toplumsal kazanımları geri döndürmek isteyen karşı devrimin kazandığını bilmeleri gerektiğini söyledi.

»Merkez Komitesi'nin 29. Oturumunda Bölge Politik Sekreterleri ve Komünist Gençliğin yönetimiyle birlikte sonuçların,

nedenlerinin ve şimdi gerekli olan taktiğin esaslı bir değerlendirmesinin yapılacağını« söyleyen Figuera, Başkan Nicolás Maduro'nun seçim sonuçlarının kolektif değerlendirilmesinin gerekli olduğuna yönelik açıklamalarını desteklediklerini belirtti. PCV Genel Sekreteri »Kitlelerin emperyalizm ve oligarşi ile mücadele edilmesi gerektiği bilincini almalarını sağlayamadık. Venezuela sürecine karşı çok yönlü ve sürekli saldırganlığın devam ettiği gerçeği karşısında fazlaca kafa karışıklığı mevcut« dedi.

O nedenle kitlelerin bu seçimlerde verdiği mesajı anlamının önemli olduğunu belirten Figuera, »Bolivarci sürecin bütün güçlerinin gerekli olan konuları gözden geçirme ve düzeltme zorunluluğu vardır. PCV bunun için çalışacak ve milletvekillerimiz Ulusal Parlamento içinde ve dışında bu yönde çaba sarf edeceklerdir« vurgusunu yaptı. PCV üyeleri ve kadroları ile Komünist Gençliğin, işçilerin, köylülerin, öğrencilerin ve kadınların kitle örgütleri ve taban gruplarının PCV'nin

seçilmesi için gösterdikleri olağanüstü çabayı öne çıkaran Figuera, PCV'nin devrimci, sınıf bilinçli, eleştirel ve yapıcı anlayışta bilinçli oy kullanmanın verdiği yükümlülüğü yerine getireceğini söyledi.

Seçilen ve seçilemeyen tüm PCV adaylarının hemen seçim bölgelerine döneceklerini ifade eden Figuera, adayların bölgelerinde seçmenlerle seçim sonuçları üzerine tartışacaklarını ve mücadeleye devam edeceklerini belirtti.

Kaynak: Tribuna Popular

"Venezuela Vaşington ve IMF Önünde Diz Çökmeyecek"

Seçim Yenilgisinden Sonra: Başkan Nicolás Maduro İle Röportaj:

Bu röportaj 10 Aralık 2015'de İtalyan günlük sol gazete II Manifesto'da yayımlanmıştır.

Soru: Venezuela'da 17 yıllık sol hükümet ve partinin oy kayıplarının ardından çeşitli sorular birikti: Ordu yeni durum karşısında nasıl bir tavır alacak? »Union Civico-Militar« formülü, yani ordunun milliyetçiliği aşarak insancıl sosyalizme bağlılığını açıkladığı ordu ve sivil halk birliği devam edecek mi? Yoksa ordu gene 1958 ve 1998 arasındaki Dördüncü Cumhuriyette olduğu gibi, yürüyüşçülere yeniden ateş açacak mı?

Maduro: »Union Civico-Militar« her zaman zorluklar ortaya çıktığında daha güçlü olur. Bu, 2002'de Hugo Chávez'e karşı olan darbe girişiminde ve petrol üretimini sabotaj eden şirketler Bolivarci

devrimi dize getirmek istediklerinde de böyle oldu. Bilmeden Chávez'e karşı yürüyüşlere katılarak darbe girişimine destek olan bir çok insan, 13 Nisan'da başkanlarını yeniden iktidara getirmek için tekrar sokaklara döküldüler.

Kahramanlar şunlar: 2002'de »Bataillon Bolivar'ın« ve 11, 12, 13 Nisan 2002'de Hugo Chávez'i askeri cezaevinden kurtaran gençlerin kumandanı olan bugünkü Savunma bakanı Vladimir Padrino López. Chávez'in dönemin sağ hükümetini 4 Şubat 1992'de alaşağı etmeye çalıştığında, Caracas ve diğer kentlerde neoliberal politikalara karşı 1989 Şubat'ında gelişen halk ayaklanmalarında ve 13 Nisan 2002'de biz de oradaydık.

Her 11 Nisan'ı bir 13 Nisan takip ediyor. Mütemadiyen bir 13 Nisan hâlindeyiz, anavatan için ordu ve sivil halkın birliği olarak. Biz Chávez'in çocukları, Bolivar ve Lenin'in mirasçılarımız. Troçki'nin de, neden olmasın? Stalin'i eklemiyorum, yoka bazı yoldaşlarım beni boğar...

Ordunun bazı birliklerinin yabancı güçlerin, IMF'nin, özelleştirmenin ve kaynaklarımızın talan edilmesinin hizmetinde olduğu zamanların tarihsel meşruiyeti artık kalmamıştır.

Soru: Peki Venezuela'nın Latin

Amerika'da başlattığı dayanışmacı ittifaklar ne olacak? Siyaset ve iktisat birliği ALBA kaldırılacak mı ve Küba ile diğer Karibik ülkelere düşük fiyata yapılan petrol satışı durdurulacak mı?

Maduro: Müthiş etkileri olacak dpreme hazırlanmalıyız. Bu kendisi Arjantin'de işveren Mauricio Macri'nin başkanlık seçimlerini kazanmasıyla bildirdi. Venezuela sağ Washington ve IMF tarafından yönlendirilmektedir. Maalesef onların geri dönüşlerine tanık olacağız. Sağ, Petrocaribe çerçevesinde yapılan tüm işbirliğini sonlandırmak ve böylece insani bir felaketi provoke etmek istiyor. Aynı zamanda Çin, Rusya ve Latin Amerika ile Karibik'le olan ilişkileri, kıtanın yeni bağımsızlığın yok etmek için, sıfırlamak istiyorlar. Mercosur ve Unasur birliklerini değiştirmek ve ALBA'yı yok etmek istiyorlar.

Ama buna direneceğiz. Venezuela Birleşik Sosyalist Partisi PSUV olarak sorunlara alışığız. Kıta bütünüyle hendeklerde duruyor. ABD'nin güney komandosunu planlarını çoktan açıkladı bile. ABD'nin diğer tarihsel durumlarda uyguladıkları destabilizasyon stratejileri: Guatemala'da, Brezilya'da, Şili'de olduğu gibi. Genç kuşaklar, iktisat savaşı ve medya savaşının merkezleri konusunda eleştirdiklerimizin nasıl gerçekleştiğini yaşayarak görecekler.

"Venezuela Vaşington ve IMF..." (4. sayfadan devam)

ABD Dışişleri Bakanı John Kerry, Venezuela'nın valisi olduğunu zannediyor. En ufak meselede ÷lkemizin iç politikasına ve egemenliğine karışıyor. Aynı parlamento seçimlerinde olduğu gibi, Bolivarcı Venezuela ile ilişkileri böylesine sıkı olan kendi halkının çıkarlarına karşı.

Soru: Dünyanın her tarafında sol hareketler Bolivarcı Sosyalizm ile olan dayanışmalarını açıkladılar ve şimdi de devrimci sürecin nasıl devam edeceğini merak ediyorlar. Ama aynı zamanda yapılan hatalar üzerine de düşünüyorlar. Eleştirel analiz ve dayanışma neye yoğunlaşmalı?

Maduro: Gösterilen sevgi ve bağlılığa son derece müteşekkirim. Bolivarcı devrim hedefleri, sosyal adalet temelinde özgürlük ve barış için mücadele eden bütün halkların hedefidir. Hep birlikte daha büyük kararlılıkla birbirimize sorular sormalıyız. Bir muharebeyi kaybettik. Bir seçim – ne kadar önemli olsa da – çok daha genel bir dönüşüm süreci içerisindeki sadece bir muharebedir.

Halkımızla birlikte devam edeceğiz ve bilhassa sağın yalanlarına inan ve muhalefetin »değişim« talebinin ne anlama geldiğini kendi yaşamlarında göreceğ olan kesimlerle de diyalogu sürdüreceğiz. 1958 – 1998 arasındaki

Dördüncü Cumhuriyetteki sağın gerçek yüzünü tanımayanların çoğu, Bolivarcı devrimde elde edilen hakların dokunulmaz olduğunu düşünüyor. Bunun böyle olmadığını çok çabuk fark edecekler.

Uluslararası dayanışma, bizleri birbirimize bağlayan konularda her zaman Bolivarcı devrimi yanında bulacaktır: kadınların ve farklı olanların özgürlüğü, savaş karşıtlığı ve halkların bağımsızlığında. Biz buradayız. Boyun eğmeyeceğiz. Bunun için yaşamımı ortaya koyuyorum.

Venezuela Seçimleri Üzerine

o Ali Oktay KAYA

Venezuela'da 6 Aralık 2015 tarihinde parlamento genel seçimleri yapıldı ve sağ güçler seçimin kazananı oldu. Parlamentoda 99 vekil ile temsil edilecek sağ güçlerin karşısında Venezuela Birleşik Sosyalist Partisi (PSUV) 46 vekil çıkardı. 2010 seçimlerinde PSUV 98, Sağ Güçler ise 64 vekil çıkarmışlardı. Venezuela Devlet Başkanı Nicolas Maduro seçim sonuçlarının açıklanmasının hemen ardından "Seçimleri muhalefet değil, karşı-devrim kazandı" açıklamasını yaptı. Devlet Başkanlığı seçimlerinin yapılacağı 2018 yılına dek parlamentoda çoğunluğu kaybeden ancak devlet başkanlığını elinde tutan PSUV, aynı zamanda Belediye ve Yerel Yönetimler'de ağırlığı elinde bulunduruyor.

PSUV, 2007 yılında, Hugo Chavez'in girişimi ile, Bolivarcı Devrim'i destekleyen 24 parti ve hareketin birleşmesi ile kuruldu. Venezuela Komünist Partisi (PCV) Bolivarcı Devrim ve Chavez'i desteklemesine, gerek merkezi, gerekse de yerel yönetim organlarını kadroları ile fiilen desteklediği halde iki tane Parti Kongresi gerçekleştirip ayrıntılı bir tartışma döneminden sonra PSUV içinde yer almamaya karar verdi. PCV'nin Bolivarcı Devrim'i desteklemek ve içinde bulunması konusunda hiç bir değişikliğe neden olmayan PSUV'ye katılmama kararı, Marksist-Leninist bir Komünist Partisi olan PCV'nin bağımsızlığını ve bilimsel sosyalist politikaları savunma gereksinimi ile açıklandı. Çünkü PSUV içinde Yeşillerden, Troçkistlere kadar, sol liberallerden, anarşistlere ve sosyal demokratlara kadar geniş bir yelpaze bir araya geliyor ve Sosyalizm konusunda

farklı anlayışları temsil ediyorlardı. PSUV de "21. Yüzyıl Sosyalizmi"nden bahsediyor ve programına bunu yazıyordu. 6 Aralık 2015 seçimlerinden sonra Nicolas Maduro'nun İtalyan gazetesi İl Manifesto'ya verdiği beyanatları da dikkatli okuduğumuzda "insancıl Sosyalizm"den söz ettiğini görürüz. Ayrıca, aynı söyleşide "Biz Chávez'in çocukları, Bolivar ve Lenin'in mirasçılarıyız. Troçki'nin de, neden olmasın? Stalin'i eklemiyorum, yoka bazı yoldaşlarım beni boğar..." diyebilmektedir. Bu cümleler birçok sorunun ve bu sonucun nedenlerini açıklamaktadır. Troçki ile yürünecek bir devrimci süreç yoktur. Stalin konusunda net olmamak sosyalizm konusunda net olmamak demektir.

Venezuela devrimi tüm dünyada komünistlerin desteklediği bir devrimdir. Sosyalist Küba ve özellikle Fidel Castro, Venezuela Devrimi ve Chavez üzerinde ciddi emekleri olan komünist bir liderdir. Ancak, başından itibaren sosyal-demokrat Sosyalist Enternasyonal güçleri, farklı yöntemlerle Venezuela Devrimi'ni Marksist-Leninist ilkelerin uygulanmasından uzaklaştırmaya çalıştı. Bu konuda büyük oranda başarılı olduğunu da 2015 seçim sonuçlarında görebiliyoruz.

Partimiz, sosyalizm anlayışını açıklarken, a) proletarya diktatörlüğü, b) üretim araçlarının toplumsallaştırılması ve c) merkezi ekonomik planlama olmadan, Sosyalizm'den bahsedilmemesi gerektiğini, "Demokratik Sosyalizm", "21.Yüz yıl Sosyalizmi", "Güler yüzlü Sosyalizm" ve "İnsancıl Sosyalizm" gibi tariflerin anti-komünist nitelikte olduğunu altını çizmiştir. Bu tür "sosyalizm"

anlayışlarının burjuvazinin iktidarını yıkamayacağı, sosyalist kuruculuğu gerçekleştiremeyeceği ve proletaryanın devrim ile elde edeceği kazanımları koruyamayacağını açıklamıştır. Venezuela'da maalesef 6 Aralık 2015'de elde edilen seçim sonuçlarını yaratmak için ne gerekiyorsa yapılmıştır.

ABD emperyalizmi ve onun uluslararası finans kuruluşlarının doğrudan desteğini alan, Venezuela işbirlikçi tekeli burjuvazisinin temsilcilerinin partileri kendini sosyalist olarak niteleyen bir ülkede nasıl seçimlere katılabilirler ? Demek ki kendini sosyalist olarak nitelemek yeterli olamayacağı gerçeğini bir kez daha acı bir deneyim yaşamış olduk.

Emek-sermaye çelişkisi, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişki uzlaşmaz bir çelişkidir. Uzlaşmaz bir çelişki olması, iki sınıfın da kendi amaçlarını yaşama geçirmek için bu uzlaşmazlık temelinde mücadele etmeleri ile tariflenir. Bu temel konuda duygusallığa yer yoktur. Ya o seni ezecek, ya da sen onu ezeceksin. Bunun dışında üçüncü bir yol mümkün değildir. Öyle bir yol varsa da o Sosyalizm değildir.

Sosyalist toplum düzeni, teorisi, ideolojisi ve politikaları gereği yer yüzünde en demokratik, en insani ve en adil toplum düzeni olan Komünist toplum düzeninin ön aşamasıdır. Dolayısıyla, Sosyalizm de Komünist toplum düzeninin niteliklerinin oluşması için yaşanan bir süreçtir . Sosyalizm kavramının önüne eklenecek türlü nitelermeler ancak gerçek sosyalizmi sulandıracak ve çarpıtacak anlayışlardır. Bu yaklaşımlar ise sadece burjuvaziye hizmet eder.

Venezuela Seçimleri Üzerine... (5. sayfadan devam)

Üzülerek belirtmek zorundayız ki, bizim açımızdan Venezuela'daki gerileme beklenmeyen bir gelişme değildir. Sadece seçimlere endeksli bir Sosyalizm olamayacağı gibi, gerçek bir Sosyalizm anlayışında işçi sınıfının çıkarlarına aykırı ve Komünist Partisi'nin politik öncülüğü dışında Sosyalizme düşman hiç bir parti seçimlere katılamaz. PSUV zaten "Sosyalizm'den yana" olan bütün demokratik güçleri bünyesinde barındıran bir partidir ve Marksist-Leninist bir parti

değildir. PCV ise varlığını ve bağımsızlığını koruyarak görevlerini yerine getirmeye hazırdır ve Venezuela Devrimi'nin garantisidir, yeter ki uyarı ve önermeleri PSUV içindeki güçler tarafından dikkate alınsın.

Önümüzdeki dönem Venezuela'daki devrimci güçler açısından belirleyici yıllar olacak. Karşı-devrim göstere göstere gelmiştir ve açık bırakılan kapılardan girmiştir. Burjuvazinin politik güçlerini

yerleşmeden söküp atmak, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti kaldırmak, planlı sosyalist ekonomiye geçmek ve bütün bunların sağlanabilmesi için proletarya diktatörlüğünü kurmak ivedi bir zorunluluktur. Bolivarcı devrimin kazanımlarını korumak, onun Marksist-Leninist temellere oturtulmasını sağlamak ve bilimsel sosyalist anlayışı uygulamak devrimin sürekliliğinin sağlanması açısından son şanstır.

Alman Komünist Partisi DKP Tezleri

Kardeş Alman Komünist Partisi'nin 21.Kongresi 14-15 Kasım 2015 tarihlerinde gerçekleştirildi. Bu kongreye sunulan tezler Ekim 2014'de tartışmaya açıldı. Dünyanın yeni koşullarında komünistlerin yaklaşımları konusunda önemli tezler içeren bu belge ayrıntılı biçimde tartışıldı.

Uluslararası alandaki gelişmeleri, özellikle Sosyalist Dünya Sistemi sonrası dönem temelinde inceleyen, Kapitalist / Emperyalist ülkelerde üretici güçler ve üretim ilişkilerindeki değişiklikleri irdeleyen, bu temelde mücadelenin gelişimi konusunda çözümler içeren, Reel Sosyalizm'in bugün kapitalistleşen ülkelerindeki süreçleri irdeleyen tezler, Alman komünistlerinin sınıf mücadelesi, anti-faşist mücadele, anti-tekelleştirme ve devrim stratejileri ile ilgili görüşlerini tartışmaya açıyor. Tezler aynı zamanda, Alman partisinin örgütlenme stratejileri, birlik sendikalarına yaklaşımı, işçi sınıfının birliği, barış için savaşımının önemi ve sosyalist gençlik örgütlenmesinin yönelimi konusunda görüşler içeriyor.

Uluslararası Komünist Hareket Sovyetler Birliği'ndeki karşı devrimden beri homojen bir yapı arzuetmiyor. Zamanında KOMİNTERN ve daha sonra SBKP ile BARIŞ VE SOSYALİZM SORUNLARI Dergisi çerçevesinde yürütülen ortaklaşmış teorik, ideolojik çalışmalar ve bu çalışmaların sonucunda geliştirilen ortak uluslararası politikalar alanında yirmi beş seneyi aşkın bir boşluk var. Uluslararası Komünist Hareket ideolojik bir merkeze sahip değil. Bu yönde her yıl tekrarlanan Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Buluşmaları, bu yönde değerli bir çalışma olmasına karşın istenen sonucu üretmiyor. Herhangi bir partinin de kendisini merkeze koyması ve o işlevi yerine getirmeye çalışması günümüz açısından çok fazla gerçeklerle örtüşmüyor. Bize göre Sovyetler Birliği'ndeki karşı-devrim ve Rusya Federasyonu'ndaki tüm geri dönüşlere rağmen dünün Sovyet bugünün Rus komünistlerinin özellikle yaşadıkları ve yaşamaya devam ettikleri deneyim dolayısıyla önemli işlev ve katkıları olmalıdır. Aynı şekilde, Çin Halk Cumhuriyeti'ndeki "Maocu" dönemin ardından, gerçekleştirilen teorik ve ideolojik öz eleştiriler sonrasında, ve ÇKP'nin son 20 yıldır uygulamaya çalıştığı strateji temelinde ÇKP'nin deney ve tartışmaya katkıları sonucu ne olursa olsun değerlendirilmek üzere dikkate alınmak zorundadır. Alman komünistlerinin bugünkü tartışmaları da bir o kadar uluslararası anlamda KP'lerin teorik ve ideolojik tartışmalarına önemli bir katkı sağlıyor. Nitelik açısından dünyanın ikinci önemli emperyalist devletinde ve proletaryanın uluslararası mücadelesinde belirleyici katkıları olan Alman komünistlerinin tartışmaları dikkate alınması gereken süreçlerdir.

Marx ve Engels'in yetiştikleri ülke olan, Lenin ve Stalin yoldaşların Marksizm Leninizm'i geliştirip uygularken son derece yararlandıkları deneyler içeren bu ülke ve komünistleri, özellikle

1949 ile 1989 yılları arasında 40 yıllık Demokratik Alman Cumhuriyeti döneminde teori ve ideolojinin gelişmesine azımsanmayacak ve küçümsenmeyecek katkılarda bulunmuşlardır. Özellikle Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin varlığı nedeniyle anti-komünizmin had safhada olduğu ve komünistlerin "bir numaralı vatan hainleri" olarak nitelendirildikleri, devlet dairelerinde hala komünist oldukları için meslek yasakları ile engellendikleri bir ülke komünistleri çok zor ideolojik koşullar altında mücadele ediyorlar. Ve tüm yaşanan süreçlere rağmen Alman partisi burjuvazi ve onun devleti tarafından likide edilemedi. Bu deneylerin tezlere yansımaları ve çıkarılan sonuçlar ile belirlenen politik yönelim tüm dünyanın komünistleri için zengin bir hazinedir. Ve burada altı çizilmesi gereken en önemli konu, DKP'nin hiç bir zaman Marksist-Leninist ilkelerden taviz vermeden, o ilkelere sıkı sıkıya bağlı kalarak yeniden güçlenme yolunda adımlar atmasıdır. Bu yaklaşımın doğal sonucu olarak aynı ilkeli yaklaşım, yeni tipte Leninci Parti konusunda da geçerlidir.

Sınıf mücadelesinin bu denli zor bir cephesinde savaşan Alman komünistleri, anti-komünizmin bu derece yüksek olduğu gelişmiş kapitalist ve emperyalist bir ülkede, teorik, ideolojik ve politik zenginleşmeye katkılarını gerçekleştireyorlar.

Biz bilinçli olarak bu sayıda henüz taslak halindeki metni dikkatlerinize sunuyoruz. Bu yolla, önümüzdeki sayılarda hacmi de iki katına çıkan bu tezlerin Kongre'de onaylanmış biçimi ile karşılaştırma ve neyin, niçin geliştirildiği, eklendiği veya çıkarıldığını inceleme olanağımız olacak. Kongre'de onaylanan tezleri önümüzdeki sayılarda iki bölüm halinde sizlere sunacağız.

Taslak'tan karar sürecine yönelişte yürütülen tartışmalara ilişkin tartışma metinlerini, farklı görüşleri, kimi zaman sertleşen üsluplar da dahil belgeleri DKP'nin web adresinden takip edip incelemeniz mümkündür. (ilgili dökümanlar <http://news.dkp.suhail.uberspace.de/kategorie/21-parteitag/sayfasında> yayınlanmıştır). Bu tartışmalarda parti örgütlerinin faaliyet alanlarının özelliklerine koşut olarak tezlerin tartışılmasında sundukları katkıları bu dökümanlardan izlemek, canlı bir parti mekanizmasının yaşamdaki karşılığıdır.

Bu konudaki düşünce, öneri ve olası eleştirilerinizi partimizin tkp.bilgi@gmail.com adresine yazılı olarak iletirseniz, bu katkıları Alman yoldaşlarımıza iletip geri dönüş sağlamayı da bu tartışmalara katkı açısından bir görev olarak algılıyoruz.

Bu tezlerin ülkemizde de siyasi güçlerin gelişmelerin analizine düşünsel anlamda katkı sunabileceği ve bizlerin uluslararası deneylerden yararlanabileceğimiz düşüncesinden yola çıkarak sizlere bu belgeyi dikkatle incelemenizi öneriyoruz. **ATILIM Redaksiyonu**

Alman Komünist Partisi DKP'nin 21. Parti Kongresine sunulan Yönlendirici Karar Tasarısı

DKP Eylemde – Bilanço çıkartmak, yeni olanı anlamak, fırsatları değerlendirmek için – Tekellerin gücüne, savaş politikalarına ve sağa kaymaya karşı

Parti programımızın kabul edildiği 2006'yı takip eden yıllarda sosyalizmin, Sovyetler Birliği'nde ve reel sosyalizmin diğer ülkelerinde karşı devrimin zaferine yol açan çöküşünün ve yok edilmesinin uzun vadeli uluslararası sonuçları daha da belirginleşmiştir.

Aynı zamanda üretici güçlerin sınıf ve toplum yapısında yeni değişimlere yol açan hızlı gelişmelerini görmekteyiz. Bunlar ve kriz sonuçları işçi sınıfının bilinç gelişimi, örgütlenme ve mücadele gücü üzerinde müthiş etkide

Dünya çapında 50 milyondan fazla insanın mülteci olmasının nedeni savaşlar, kovuşturmalar, doğanın talan edilmesi ve çevrenin yok edilmesidir. Çevrenin korunması ve dünyanın ısınmasına karşı mücadele kâr getirmede ikinci önemde kalmaktadır.

Sermayenin merkezlerinde de yoksul ve zengin arasındaki uçurum derinleşmekte, toplumsal çelişkiler sertleşmektedir. Özellikle kadınlar sömürden, yoksulluktan ve bunların

edeceğiz.

Savaş tehlikesi artmaktadır

Tekelci kapitalist emperyalizm çağının tümüne özgün, dünyanın tekeller ve emperyalist güçler arasında yeniden paylaşım mücadelesi keskinleşti. Etki alanları, pazar payları ve tedarik yollarının kontrolü üzerine verilen emperyalist savaşlar, kapitalizm içi rekabetin sonuçlarıdır. Kapitalizmin yasal, eşitsiz gelişiminin, koşulları sürekli değiştirdiğini; koalisyonları dağıttığını, yenilerinin

bulunmaktadırlar. Ücretli emek ve sermaye arasındaki çelişki daha da sertleşmektedir.

Dünya, savaşların, iç savaşların ve emperyalist devletlerin askeri müdahalelerinin dramatik bir artışı ile karşı karşıyadır. Sermayenin ana ülkelerinin, ama özellikle ABD ve NATO ortaklarının saldırgan politikaları, kriz ocaklarını körüklemekte ve alan yangınlarının ortaya çıkması tehlikesini artırmaktadır.

Bu ülkeler yeni savaşlar için silahlanmaktadırlar. Ve kendilerini askeri araçlar ve mültecilere karşı sert politikalarla koruma altına almaktadırlar. Irkçılık ve yabancı düşmanlığı artmakta, açık faşist partilere destek artmaktadır.

sonucunda da toplumsal yaşamdan dışlanmadan etkilenmektedirler. Mücadele ile elde edilen sosyal kazanımlar geri alınmakta, demokrasi kısıtlanmakta, siyasal ve işçi hakları tehdit altındadır, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde sağ güçler ve faşistler mevzii kazanmaktadır.

Bu gelişmeler 2008 krizinden bu yana daha da sertleşmişlerdir.

Bunlar biz komünistler için görev çağırısıdır. Yeni gelişmeleri analiz etmeliyiz. Buna uygun özgül bir stratejiye ve bugün Komünist Partisi üyesi olunmanın ne anlama geldiğine dair ortak bir anlayışa gereksinimimiz vardır. Uzun süredir tartışılan sorunlara birlikte bulduğumuz yanıtlara bağlı kalmak istiyoruz; diğerlerini tartışmaya devam

kurulmasına yol açtığını göstermiştir.

Gerçi uluslararası ekonomik bütünleşmeler ve transnasyonal örgütlü üretim bazı sermaye grupları için savaşa girme yatkınlığı önündeki eşiği yükseltebilirler, ama sonunda gerilimlerden, militaristleşmeden ve savaştan koruyamazlar. Kapitalist sistem var olduğu müddetçe, politikanın diğer araçlarla devamı olan savaşın bir tehdit olarak kalması devam edecektir.

Genel olarak 1989/1990 kesintisinden bu yana acımasız bir tekelci dünya pazarı rekabetinin hızlandığı kanıtlanmıştır. Kaide olarak ABD ve NATO ortaklarıca teşvik edilen savaş tehlikesi ve savaşlar, o zamandan beri artmıştır: Yugoslavya'dan Afganistan'a, Irak, Libya,

Alman Komünist Partisi... (7. sayfadan devam)

Suriye ve Mali'den Ukrayna ve Venezuela'ya kadar.

Büyük bölgeler emperyalist güçlerin – özellikle öncü güç olan ABD'nin – tasavvurlarına göre yeniden sınıflandırılmak ve onların iktisadi ve stratejik gereksinimlerine göre yeniden yapılandırılmak istenmektedir. Dünya çapındaki kriz senaryosu 21. Yüzyıl'ın başlangıcından bu yana emperyalist »tek kutuplu« dünya savunucuları ile »çok kutuplu« dünya savunucuları arasındaki karşıtlık tarafından belirlenmektedir.

BRICS-Grubu ülkeleri (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin, Güney Afrika) çelişkilere rağmen ABD, NATO ve AB'nin egemenlik istemlerinin önüne set çekilmesine bir katkı sağlamaktadırlar. Bu, Rusya'nın, NATO'nun doğuya ilerlemesini sınırlama girişimleri için geçerlidir. Küresel strateji açısından tehlikeli ihtilaflar ortaya çıkmaktadır. ABD »Pasifik gücü« olarak ortaya çıkmak istemekte ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin askeri olarak kuşatılması çabalarını artırmaktadır.

Alman emperyalizmi daha fazla saldırganlaşıyor ve militaristleşiyor. Bu eğilim 1945 sonrası döneme göre yeni bir nitelik kazanmıştır. Alman emperyalizmi AB'nin düzen ve yönetici gücü olarak rolünü genişletmek istemekte ve AB'ni dünyadaki etki alanları ve hammaddeler için verilen mücadelede kullanmaktadır. Federal Ordunun savaş yetisi silahlanma projeleri ve Afganistan'dan Merkez Afrika'ya kadar yurt dışı görevleriyle artırılmaktadır. Militarizm, toplumun tümüne nüfuz eden bir olgudur. Bu olgu, askersel sanayi kompleksi ve politik erk tarafından geliştirilmektedir.

Alman halkının Almanya'nın başlattığı iki dünya savaşının sonuçlarından elde ettiği deneyimler ve barış hareketinin on yıllarca süren mücadelesi, Alman politikalarının militaristleştirilmesinin önünde engel teşkil etmektedir. Bu nedenle »Büyük Koalisyon« ve onları destekleyen kitle medyası, halkın militarizm lehine »yeniden eğitilmesi« ve manipüle edilmesi için verdikleri çabaları artırmaktadır.

Sömürü artmaktadır

Dünya ekonomisi zengin kapitalist ülkelerin burjuvazilerinin kronik birikim fazlası krizini aşma usullerince belirlenmektedir. ABD emperyalizmi, Dolar'ın hâlen söz konusu olan

üstünlüğünü kullanarak, ekonomik gücü ile para basma kombinasyonuna güveniyor. Alman emperyalizmi, tüm dirençlere rağmen, AB'ne sert tasarruf politikaları dayatıyor. Kronik dengesizlikler bu şekilde sadece derinleştirilmektedir.

1990'lardan bu yana »transatlantik serbest ticaret« projesi geliştirilmiştir. TTIP / CETA görüşmeleri ile proje tekrar kuvvetlendiriliyor. Bu, kapitalizmin öncü ülkelerinin gelişmekte olan eşik ülkeler karşısında olan ekonomik üstünlüklerini sağlamlaştırma denemesidir. Çok uluslu tekeller »yatırımların korunması« kisvesi altında yasal müdahale yaklaşımlarından kurtulmak ve çalışma koşullarının düzensizleştirilmesini hızlandırmak istiyorlar.

BRICS-Grubu ülkeleri kendilerine ait bir Kalkınma Bankası kurarak, uluslararası alanda hareket eden tekellerin rekabetine korumasız maruz kalmamak için araçlar yaratmaya başladılar. Bu ülkeler bu şekilde kesinlikle anti-emperyalist olmuyorlar ve kesinlikle anti-emperyalist hedeflere sahip değiller, ancak konum alışları ve icraatlarının büyük bölümü itibarıyla nesnel olarak öyledirler.

Alman emperyalizmi, Almanya'yı daha kriz başlamadan yüksek emek üretkenliği koşulları altında bir düşük ücret ülkesi hâline getirmeyi başarmıştır. Bu, zayıf bir direnç ve büyük ölçüde sendikaların katılımı sağlanarak gerçekleştirilmiştir. Bu, Almanya'nın AB'nin güney çeperindeki ülkeleri, AB ve Euro'yu kullanarak ihracat merdanesi altında boyunduruğuna sokmasının ön koşuluuydu.

Almanya'da da yoksul ve zengin arasındaki uçurumun derinleşmesi, kitlesel yoksulluk ve kentlerde sefalet mahallelerinin oluşması gerçeği ile karşı karşıyayız. Bir çok büyük kentte kirası ödenebilecek durumda olan konut bulunamaz durumda. Ülkemizin bir çok bölgesinde çocukların yoksullaşması kitlesel bir olgu hâline geldi.

Özellikle kadınlar çoklu ayırimcılığa maruz bırakılmaktadırlar. Kadınlara daha düşük ücret verilmekte ve mesleki gelişmelerinde engellemelerle karşılaşmaktadırlar. Yoksullaşma ve güvencesizleştirme özellikle kriz dönemlerinde kadınları son derece olumsuz etkilemektedir. Ataerkil yapılar ve kadına karşı şiddet hâlâ gündemdedir. Kadınların bu durumdan kurtulmaları ekonomik koşullarının kötüleştirilmesiyle zorlaştırılmaktadır.

Tekeller ve sermaye, güvencesizlikle elde ettikleri rekabet avantajlarını daha da geliştirmek istiyorlar. Düzensizleştirmeyi hızlandırıyorlar. Yeşiller ve SPD, geleneksel sermaye partilerinin yanı sıra bütünüyle bu rotaya geçmişlerdir. Ajanda 2010 gibi sosyal ve demokratik haklara yönelik esaslı saldırılara karşı sendikalar yeteri kadar mücadele vermemişlerdir. 80'li yılların sonuna kadar işçi sınıfının sisteme bağlanması, Avrupa'da sosyalizmin var olması nedeniyle de sosyal tavizlerle »satın alınabilirken«, bugün güç dengeleri değişmiştir. Egemen sınıf saldırıya geçmiştir.

Bu gelişme, işçi sınıfında yapısal değişikliklere yol açan, sınıfın sınıai çekirdeğini küçülten ve madenler ve çelik sektörleri gibi mücadeleciler sektörlerin sayısını azaltan yapısal değişimlerin ardından gelmiştir. Bugün bu eğilim işçi sınıfının kadrolu personel, taşeron işçiler, düşük ücretliler, güvencesizler ve işsizlere bölünmesiyle kitlesel bir biçimde güçlenmektedir. İşçi sınıfının giderek büyüyen bir kesimi bütünüyle üretim sürecinden dışlanmakta, yoksulluğa itilmekte ve yaptırımlarla disipline edilmektedirler. Bu saldırılardan özellikle kadınlar olumsuz etkilenmektedirler.

İşçi sınıfının, özellikle işçi hareketi arasındaki görüşlerin oluşmasında belirleyici olan kesimlerinin bilincinde çıkarlarının tekeli sermayenin çıkarlarıyla

aynı olduğu inancı hakimdir. Ancak bağımlı çalışanların çalıştırıldıkları tekelin veya mevkiinin rekabet çıkarlarına boyun eğmeleri, reel olarak onları daha bağımlı kılmaktadır. Diğer taraftan ise sosyal olarak dışlananların giderek daha büyük kesimleri siyasi yaşama, hareketlere ve

Alman Komünist Partisi... (8. sayfadan devam)

mücadelelere katılmamaktadırlar ya da dağınık olarak tek tük katılmaktadırlar. Böylece oluşturulan »iç istikrar« Alman burjuvazisinin ticaret modelinin başarı faktörleri arasındadır.

Güvencesiz istihdama, işsizliğe ve yoksulluğa kayma korkusu şantaj karşı direnci azaltmaktadır. Ezilen ve sömürülenler her gün medya üzerinden yayılan burjuva ve gerici ideolojisinin etkisi altında, esas itibarıyla nesnel çıkarlarına ters düşen tasavvurları, düşünce biçimlerini, değer ve yönelimleri kabullenmektedirler.

Bölgecilik mantığı ve dayanışmanın kırılması, proletarya enternasyonalizminden arda kalanları zayıflatmaktadır. Bu, körüklenen milliyetçilik ve militarizmle kombinasyon içinde, sınıfı ulusal ve uluslararası çapta bölmeye hizmet eden ırkçı eğilimlerin üremesine ortam yaratıyor.

Sağ tehdit artmakta

Ülkede kitlesel sömürüye, halkın giderek büyüyen bir kesiminin toplumsal yaşamdan dışlanmasına, halkın büyük bir kesiminin reddettiği savaş politikasına rağmen, sessizlik hakim. Bu durumun değişmesine karşı aktif önlem olarak egemenliği güvence altına almanın farklı biçimleri hazırlanmaktadır.

Egemenler açısından burjuvazinin ülke içindeki protestoları ve ayaklanmaları baskı altına almasını sağlayacak gerici bir devlet yapısı gereklidir. Otoriter güvenlik devletine yönelik olan bu gelişme derinleşmekte ve hızlanmaktadır. Demokratik haklar budanmakta, siyasi aktivistler gözlem altına alınmaktadır. Devletin baskı organları saldırganlaşmakta ve daha fazla haklar, olanaklar ve araçlarla donatılmaktadırlar.

Federal Ordunun yurt içinde kullanılması denenmekte ve sivil-askeri işbirliği ile olanaklı hâle getirilmektedir. Militarizme, milliyetçilik ve ırkçılık refakat etmektedir. Tekelci burjuvazinin etkin muhafazakâr ve gerici kesimleri sağdan baskı aracı olarak yeniden açık faşist güçleri kullanılmaktadır. Devlet organlarının işbirliği NSU skandalıyla gün yüzüne çıkmıştır. Burjuvaziye köprü görevini yerine getiren menteşe güçleri AfD içinde de bulunmaktadırlar. Neofaşistlere karşı verilen direniş kriminalize edilmektedir.

DKP'nin rolü ve görevi

Kitlesel yoksulluk, sefalet ve dışlama, militaristleşme, milliyetçilik, savaşlar ve doğanın talan edilmesi insanlığı uçurumun kenarına itmektedir. »Ya Sosyalizm, ya barbarlık« bir var oluş sorusu olmuştur.

DKP, kapitalizmin aşılmasını ve sosyalizmin inşasını hedeflemektedir. Marksist-Leninist bir parti olarak, temel toplumsal çelişkinin sermaye ile emek arasında olduğundan ve kapitalizmin devrim ile aşılması zorunluluğundan hareket eder. İşçi sınıfının siyasi iktidarı eline geçirmesi ve önemli üretim araçlarının toplumsallaştırılması, sosyalizm inşasının ön koşullarıdır.

Bilhassa güncel mücadelelerimizin, kapitalizmle devrimci kopuş stratejisine ve sosyalizme geçiş arayışlarına

İşçi sınıfı, önceden olduğu gibi, - tüm nesnel değişimlere, oluşan yeni bölünme çizgileri ve bağımlılıklara vs. rağmen - sermayenin iktidarına karşı ve sosyalizmin inşası için verilen mücadelede belirleyici olan güçtür. »İşçi sınıfı kapitalist toplumda, konumu nedeniyle toplumsal üretim sisteminde en fazla ve doğrudan kapitalist sömürüye maruz kalan sınıftır.« (...) Onsuz köklü değişimler olanaklı olamayacaktır: »Toplumsal ilerleme ancak işçi sınıfı eylem birliği içinde hareket eder ve ittifaklar kurarsa tasavvur edilebilir. İşçilerin, hizmetlilerin, memurların, güvencesiz çalıştırılanların ve işsizlerin, çıkarların ve emeklilerin - milliyetleri ve kökenlerinden, farklı dünya görüşü ve farklı parti üyeliklerinden bağımsız - birlikte etkide bulunmaları zorunlu ve olanaklıdır.« (DKP Programı)

İşçi sınıfı içerisinde sosyalizmin zorunlu olduğu anlayışı olgunlaşmalıdır. Sınıf olarak sınıftan, sınıf için sınıfa dönüşmesi işçi sınıfının devrimci dünya görüşünün hegemonyası gereklidir. Böylesi bir devrimci sınıf bilincini geliştirmek, sınıfın içinde kökleştirmek ve çoğunluğun bilinci düzeyine yükseltmek, Komünist Partisinin ana görevidir.

Bu ise komünistlerin, işçi sınıfının kendi çıkarlarını kendi eline alması için gerekli yeteneği sağlayacak bir politikanın geliştirilmesi ve propaganda edilmesini gerektirir. İşçi sınıfı sadece mücadele içerisinde kendi durumunu belirleyen toplumsal etmenleri görmeyi öğrenecektir. Bu görev, kapitalizm hakkında sınıfın büyük bir bölümünün düşüncesine hakim olan reformist hayalleri geri püskürtme ve aşma göreviyle kopmaz bir biçimde bağlıdır.

Reform ve devrim diyalektiğini dikkate alan komünist siyaset, her ilerici olguyu ele almak ve insanlarla birlikte eyleme geçmek anlamını taşır. Komünistler bunu yaparken, işçi sınıfının ve halkın haklarına yönelik olan saldırıların münferit, birbirinden bağımsız eylem olmadığını, aksine sermaye ve emek arasındaki temel çelişkinin ifadesi ve sonucu olduğuna dikkat çekerler.

Bugün, kapitalizmin emperyalist aşamasında belirleyici düşman tekeli sermayedir. Sürekli olarak kapitalizm/emperyalizm, kriz ve savaş arasındaki bağlantıyı yeniden

bağlanması vazgeçilmezdir. Reform ve devrim diyalektiğini dikkate almak, Komünist Partisini, »reform alternatifleri«, »dönüşüm konseptleri« ve »iktisadi demokrasi modellerine« yönelen ve bu farkı silikleştiren örgütlenmelerden farklı kılar. Komünistler, kapitalizmde reformların zorunluluğunun, ama aynı zamanda bunların sınırlarının bilincindedirler. Komünistler »yasal reform faaliyetini sadece genişletilmiş devrim ve devrimi de yoğunlaştırılmış reform olarak tasavvur etmenin esas itibarıyla yanlış olduğunu« (Rosa Luxemburg) bilirler. Kapitalizmi aşmak, devrimci bir kopuşu gerekli kılar.

DKP aynı zamanda emekçilerin güncel çıkarları için verilen reform mücadelelerine katılır. İşçi sınıfının bugünkü çıkarları söz konusu olduğunda DKP için öngörülen olanaklar olmaz. İşletmelerde ve komünlerde (yerleşim yerleri, semt, kent, kasabalar Ç.N.) »çay suyu için verilen mücadele« anlayışı, komünist siyasetin vazgeçilmez alameti farikasıdır.

Alman Komünist Partisi... (9. sayfadan devam)

görmekteyiz. Bu durumda anti-tekelci bilincin yaygınlaşması, anti-militarist ve anti-faşist hareketlerin güçlenmesi zorunludur. DKP gücünü bu hedeflere yoğunlaştıracaktır. Bunlar, bizim için biri birinden bağımsız, yan yana duran konular değil, aksine egemenlerin saldırılarına karşı, toplumsal ilerleme için verilen mücadelenin biri birine organik olarak bağlı sorunlarıdır.

Antimilitarist mücadelemiz

Biz NATO'nun dağıtılması ve FAC'nin NATO'dan çıkması için mücadele ediyoruz. NATO, en saldırgan emperyalist güçlerin yönetimi altında olan emperyalist askeri ittifaktır. Bu güçler öncelikle ABD, Almanya, Britanya ve Fransa'dır. Ülkemizdeki düşmanımız askersel sanayi kompleksi ve Alman emperyalizmidir.

Emperyalist ülkelerdeki ordular her zaman içe ve dışa yönelik saldırganlığa hizmet ederler. Aynı zamanda her zaman askerlerin gerici ve militarist anlamda gözlerinin kamaşmasına (körleşmesine) hizmet etmektedir. Günümüz koşulları altında ordunun en gerici biçimi, gönüllü profesyonel ordudur. Bu nedenle Federal Orduya karşı mücadele etmekteyiz.

Federal Ordunun ve diğer silahlı güçlerin her türlü yurt dışı görevini ve sivil-askeri işbirliğinin her türlü biçimini reddediyoruz. Bunlar, Alman tekelci sermayesinin ekonomik ve siyasi çıkarlarını askeri şiddetle kollama iradesinin ifadesidir.

Federal Ordunun ülke içinde bir iç savaş gücü olarak eğitilmesine ve görevlendirilmesine karşı mücadele ediyoruz. Federal Ordunun ister kamuya açık yemin törenleri olsun, isterse okullarda, üniversitelerde ve çalışma ajanslarında (İş ve İşçi Bulma Kurumu Ç.N.) Federal Ordu tanıtımı olsun, kamusal alanda her türlü sahne alışına aktif biçimde karşı çıkıyoruz. Federal Ordu "normal" bir iş yeri değildir, Militarizmin / Emperyalizmin okuludur.

Militarizmin alt yapısına (talim alanları v.s.) aktif olarak karşı çıkıyoruz ve onun geliştirilmesine karşı direniyoruz. Öğrenimin, araştırma ve kültürün militaristleştirilmesine, medyada militarizme ve savaş kışkırtıcılığına karşı mücadele ediyoruz. Öğrenim ve araştırma silah üretimine hizmet etmemeli, kültür milliyetçi ve militarist olmamalıdır. Üniversitelerde sivil hükümlerin geçerli olmasını talep ediyoruz.

Silah ihracatını reddediyoruz. Silah

ihracatının Alman tekelci sermayesinin ekonomik, siyasi ve askeri çıkarlarını savunmak ve silah sanayinin kârlarına hizmet etmekten başka bir nedeni yoktur. Orada çalıştırılanlara, başka yerlerde yürütülen savaşların kendi işyerlerini güvence altına aldıkları telkin edilmektedir.

İşçi ve sendika hareketinde anti-militarizmin yeniden kök salmasını, sendikaların antimilitarist mücadeleleri desteklemelerini ve özellikle Federal Ordunun yurt dışına gönderilmesine, silah ihracatı ve üretimine karşı aktif olmalarını istiyoruz. Sendikalar ile Federal Ordunun her türlü işbirliğini reddediyor, silahlanma üretimi yerine silahları dönüştürme üretimine geçilmesini talep ediyoruz.

Hedefimiz, bu temel konularda hareketi desteklemek veya başlaması için girişimde bulunmaktır. Barış hareketinin eylemlerine katılıyor ve yaygınlaşmaları için çalışıyoruz. Bu temelde olanaklı olan en geniş ittifakları hedefliyoruz. Aynı zamanda, bu ittifakların içinde ve dışında özgün komünist pozisyonlarımızı savunuyoruz.

Anti-tekelci mücadelemiz

DKP mücadelesini ana düşmana, ulusal, multi ve transnasyonal tekelci sermayeye yöneltilmektedir. Büyük sanayi şirketleri, enerji tekelleri, özelleştirilmiş eski kamu şirketleri, sigortalar ve bankalar, ticaret tekelleri – bunlar tekelci sermayedir. Sanayi ve banka sermayesinin bütünleştiği mali sermaye, tekelci sermayedir. Tekelci sermayenin en saldırgan bölümü askersel-sanayi kompleksi ve siyasetteki yardımcı birlikleridir.

Bu güçler, çelişkisiz olmayan birliktelikleri ve egemen politika ile bağlantılarıyla modern tekelci devlet kapitalizmini oluştururlar. Onun etkisi ve iktidarı gerek ulusal, gerekse uluslararası alanda kırılmalıdır. Bu anlayışın, anti-tekelci hareketin ve savunma cephesinin ana çekirdeğini oluşturması gereken işçi

sınıfının bilincinde kökleşmesini istiyoruz.

İşçi sınıfının yanı sıra küçük burjuvazi, küçük ve orta ölçekli köylüler, ama özellikle ücrete bağımlı aydınların işçi sınıfına sıkı sıkıya bağlı olan kesimleri, tekelci devlet kapitalizminin çelişkileri ve ihtilaflarından etkilenmektedirler. Bu ortak etkileniş geniş anti-tekelci mücadele ve hareketin geliştirilmesinin nesnel temelidir.

İttifak politikamızda işçi sınıfının eylem birliği özel bir anlam taşımaktadır. İşçi hareketinin farklı yelpazeleri içerisinde, dünya görüşü sınırlarını ötesinde ortak eylemler ve mücadeleler için çaba harcıyoruz.

Sınıf mücadelesinin okulu olarak sendikaların örgütsel ve siyasi açıdan güçlenmeleri belirleyicidir. Birlik sendikasını bölme çabalarına ve »bölgecilik mantığına« bağlama eğilimine, eş yöneticilik konseptlerine ve parti siyaseti için araçsallaştırmaya karşı savaşıyoruz. Grev hakkını ve koalisyon özgürlüğünü savunuyor, kısıtsız grev hakkını talep ediyoruz. Bu mücadele ve hareketlerde anti-tekelci bilinci yaygınlaştırıyoruz.

İşçi sınıfının bilincinin ve mücadelelerin geliştirilmesinde önceden olduğu gibi büyük işletmelerde çalışan işçi kitlelerine özel önem atfediyoruz. Bu işçiler ile onların sendika ve işyeri temsilcileri sendikal hareket içerisinde kararların, pozisyonların, yönelim ve eylemlerin geliştirilmesinde büyük etkiye sahiptirler. İşletmelerdeki, özellikle büyük işletmelerdeki fabrika çalışmaları bu nedenle komünistler için son derece büyük önem taşımaktadır.

Kadınların eşitsiz ücretlendirme, kalifikasyon olanaklarının engellenmesi, güvencesizliğe ve işsizliğe itilmeleri biçimindeki ayrımcılığa karşı verilen mücadele, çalışmalarımızda daha büyük rol oynamaktadır.

Göçmen örgütleri, göçmen kökenli işçi arkadaşlar ve yoldaşlarımızla olan işbirliği daha büyük önem kazanmaktadır. Bunu yoğunlaştıracacağız.

Komünler anti-tekelci mücadelemizin ikinci faaliyet alanıdır. Yukarıdan dayatılan sınıf mücadelesi, krizin yükünü alttakilere yüklemektedir. Kısıtlamalar, işyerlerinin azaltılması, kurumların kapatılması ve özelleştirmeler bunun sonucudur. Komünlerde yoksul mahalleler

Alman Komünist Partisi... (10. sayfadan devam)

oluşmaktadır. Kent gelişme ve ulaşım politikaları giderek tekellerin ve »tedarikçi« olarak nitelendirilenlerin çıkarlarına göre şekillenmektedir. Okullar çürütülmekte, öğretmen ve öğretim aracı açığı feci hâle gelmektedir. Yerleşim bölgelerinde gerçekleştirilen lüks tadilatlar kiracıları uzaklaştırmakta, kent merkezlerinde yoksulluğun görünür olması istenmemektedir. Kiralar ve yan giderler artmakta, konutların terkedilmesi çoğalmaktadır. Biz insanlık hakkı olan ödenebilir konut için mücadele ediyoruz.

Sağlık alanındaki kısıtlamalar dramatik düzeydedir. Sağlık alanında kâr prensibi doğrultusunda özelleştirme ve tekelleştirme sürecinin dayatılması, iki sınıflı sağlık hizmetlerini keskinleştirerek yaygınlaştırmaktadır. Sağlık hizmetleri, hastalar ve çalışanlar aleyhine kapitalist meta hâline getirilmiştir.

İnsanlar ulusal düzeyde ve Avrupa düzeyinde de tekeli kapitalizmin çelişkilerini yaşamaktadırlar. Toplumumuzdaki temel çelişkinin az veya çok, maskesini düşüren veya tekeli sermayeye karşı yönelen hareketler oluşmaktadır. Nükleer santrallere ve Castor nakliyatlarına karşı çıkan, Occupy, Blockupy, G7/G8/G20 zirveleri protestoları gibi hareketler bunlar arasındadır. Aynı şekilde Nazilere, sağa karşı, mülteci hakları için verilen mücadeleler, Serbest Ticaret Antlaşması TTIP ve CETA karşıtı mücadeleler bunlar arasındadır.

Bu mücadelelerdeki görevimiz, hareketlere örgütsel desteğin yanı sıra, öncelikli olarak bu sorunların kapitalizmin işlevindeki bir yanlışlık, bankaların »kumarhane« mentalitesi veya dolandırıcılık değil, aksine kapitalizmin »asalak ve çürüyen« aşaması olarak emperyalizmin temel çelişkilerinin sonuçları olduğu anlayışını yaygınlaştırmaktır.

Şu mücadele alanlarının özel önemi bulunmaktadır

* Biz işçi sınıfının bölünmesine karşı çıkıyoruz. Gençlerin yaşlılara, Doğuların Batılılara, işsizlerin çalışanlara, taşeronların kadrolulara, Almanların yabancı işçilere, erkeklerin kadınlara ve yurt içinde ve dışındaki bölgesel üretim koşullarında mevkilerinin birbirlerine

karşı kullanılmalarına karşı mücadele edilmelidir. Biz sınıfın bir bütün olarak şekillenmesi ve sınıfın bütününe çıkarlarının savunulması, proletarya enternasyonalizmi için mücadele ediyoruz.

* Tam ücretin ve personel sayısının korunması koşullarında çalışma sürelerinin kısaltılması talebi, ülkemizin işçi ve sendika hareketinde yeniden yer bulmalıdır. Bu talep mücadeleleri tekipleştirme, süresiz sözleşmeli ve güvencesiz işçilerin, işsizlerin ve dışlanmışların mücadelelerini birleştirme şansını içermektedir. Bu talebin kökleştirilmesi, işçi hareketinin defans konumundan çıkmasını sağlayacaktır.

Bu mücadele taşeron işçiliğin, süreli sözleşmelerin yasaklanması mücadelesi ile sıkı sıkıya bağlantılıdır. Özellikle kadınlar ve gençler bunlardan etkilenmekte, günümüzde »güvencesizlik yeni olağanlık« olmuştur. O nedenle kural olarak süresiz tam istihdam için mücadele ediyoruz. Kalifiye öğrenim ve meslek eğitimi ile çırakların ve meslek öğrencilerinin süresiz iş akdine alınmaları bu mücadelenin parçasıdır.

*67 yaşında emeklilik ve »Ajanda 2010« çerçevesinde yürürlüğe sokulan Hartz Yasaları, işçi sınıfının ve işçi hareketinin mücadele konumunu büyük ölçüde kötüleştirmiştir. 67 yaşında emeklilik şirketler için masraf azaltmaya hizmet etmekte, ama aynı zamanda da emekli aylıklarının azaltılması anlamına gelmektedir. »Ajanda 2010« ise işsizler için büyük bir kısıtlamadır, yani işçi sınıfının bütün kesimleri bir yıllık işsizlikten sonra yoksulluğa düşme tehlikesi ile karşı karşıyadırlar. Bu uygulamalar »kırbaç« ve baskı aracı olarak işçi sınıfının mücadele gücünü zayıflatmış, sınıfın bölünmesini derinleştirmiştir. Biz, 67 yaşında emeklilik kararının geri alınması ve Ajanda 2010'nun kaldırılması için mücadele ediyoruz. Biz, diğer kısıtlama planlarına karşı da mücadele ediyoruz.

* Güvencesizleştirmeye, dışlanmaya ve yoksulluğa karşı mücadele işçi hareketinde, ama bilhassa sendikal harekette daha büyük rol oynamalıdır. İşsizlik, yoksulluk ve dışlanma, tüm sosyal ve sağlık sorunlarıyla beraber giderek daha çok ailede çocuklara miras kalmaktadır. Bu da sınıfın bölünmesini derinleştirmekte, mücadele gücünü zayıflatmaktadır. Bu mücadele alanının ihmal edilmesi affedilemez. İşçi ve sendika hareketleri sınıfın bütününe sosyal durumunun iyileştirilmesi

mücadelesini daha güçlü sürdürmelidirler.

* Biz, insanların yerleşim yerlerine yakın ve ücretsiz kitle spor olanaklarına ve kitle kültürüne ulaşabilmeleri için mücadele ediyoruz. Ücretsiz kitle ulaşımı için mücadele ediyoruz. Kamusal hizmetlerin ücretlerinin yükseltilmesine karşı çıkıyoruz, kamusal var oluş hizmetleri kamu mülkiyetinde kalmalıdır.

Antifaşist mücadelemiz

Antifaşist mücadelemiz sadece neofaşistlerin eylemlerine ve ideolojilerini yaygınlaştırmalarına karşı mücadeleye indirgenemez, indirgenmemelidir. Genel anlamdaki sağa kayışa karşı mücadele ediyor ve sosyal kısıtlamalara karşı verdiğimiz mücadeleleri sağa karşı yürüttüğümüz aktivitelerle bağlıyoruz. Çünkü sağ gelişme ve faşizm egemenlik altında olanların bölünmesine hizmet etmekte, böylece tekeli sermayenin çıkarlarının gerçekleştirilmesinin yolunu açmaktadır. Bizler, antifaşist direnişin mirası temelinde mücadele ediyor ve DAC'nin antifaşist mirasını savunuyoruz.

Savaş kışkırtıcılığını, faşizmi, ırkçılığı, antisemitizmi ve yabancı düşmanlığını yayma hakkı yoktur. O nedenle: faşizm düşünce değil, suçtur diyoruz. Naziler nerede eylemdeyse, direniş göstermek bir yükümlülüktür. Faşistlerin ve ırkçıların kamu önünde görünecekleri tek bir sokak, tek bir meydan, tek bir parlamento koltuğu kalmamalıdır – Biz, bütün neofaşist örgütlerin lağvedilmesini ve propagandalarının yasaklanmasını talep ediyoruz.

Devletin neofaşistlere ihtiyacı vardır. Sistemi stabilize edici rol oynamaktadırlar. Burjuvazi, işçi sınıfının farklı katmanlarını yoksulluğa iterken ve sosyal ve demokratik hakları yürürlükten kaldırırken, neofaşistler sosyal demagojileri ile haklı hoşnutsuzluğu ve hiddeti kanalize etmektedirler. Antikapitalist sonuçlar milliyetçi ve şovenist kışkırtıcılık ile engellenmektedir. Neofaşistler ayrıca büyük sermayenin en gerici kesimleri için, sistemin sallantıya girmesi durumunda siyasi rezerv olarak kullanılmaya hizmet etmektedirler.

Aynı şekilde polis devletinin geliştirilmesi, egemenlerin gerici politikalarına karşı oluşacak olası protestolara karşı bir önlemdir. Tüm araçların ana hedefi soldur. Gizli servisler ve devletin baskı organları genel olarak sağ gözlerinde kördür. Biz, polis devletinin genişletilmesine karşı mücadele ediyor, BND, MAD ve

Alman Komünist Partisi... (11. sayfadan devam)

Anayasayı Koruma Teşkilatı gibi gizli servisler ile polis teşkilatı ve Federal Polisteki gizli servis yapılarının lağvedilmelerini talep ediyoruz.

Neofaşistler bugün, örneğin mülteciler politikasında olduğu gibi olası gerici uygulamaların sertleştirilmesi için kullanılmaktadır. Sosyal demagogileri ve ırkçı kışkırtmaları ile işçi sınıfını bölmekte, mücadele gücünü zayıflatmaktadırlar. İddia ettikleri gibi antikapitalist değillerdir. Tam aksine. Komünistler olarak kapitalizm/emperyalizm ile faşizm arasındaki bağlantı konusunda insanları aydınlatıyoruz. İktidardaki faşizmin, mali sermayenin en saldırgan ve en gerici kesimlerinin diktatörlüğü olduğunu belirtiyoruz.

Faşistler, mülteci sorunlarını ırkçı anlamda kullanmaya çalışıyorlar. Bunu yaparken, işçi sınıfının orta katmanlarına kadar yaygınlaşmış olan önyargıları kullanmaktadırlar. Mültecilerin insan onuruna uygun olmayan bir şekilde barındırılmaları, bu havanın yaygınlaşması için bilinçli olarak kullanılmaktadır.

Kapitalizmin/emperyalizmin milyonların mülteci olmasının temel nedeni olduğu konusunda insanları aydınlatıyoruz. Mültecilerin sınırsız ikamet haklarına ihtiyaçları vardır; sığınma hakkı yeniden hiç bir engel olmaksızın yürürlüğe sokulmalıdır.

Sağa karşı etkin direnişi geliştirmek için kimseyi dışlamadan olanaklı olan en geniş ittifaklara gereksinimiz var. Dresden'deki ve diğer kentlerdeki, burjuva

kesimlerinden otonom, anti-faşist güçlere ve nihayetinde sendikalara kadar farklı kesimlerin birlikte hareket ettikleri başarılı kitle blokları bunu kanıtlamıştır.

DKP olarak farklı mücadele biçimlerini seçen anti-faşistleri bölme ve birbirlerine karşı kullanma denemeleri ile anti-faşistlerin kriminalize edilmelerine karşı çıkıyoruz. Totalitarizm teorisini ve faşizm ile sosyalizmi/komünizmi eşitleme çabalarını kararlı bir şekilde geri püskürtüyoruz.

DKP'yi güçlendirin!

Tüm bunları, ancak aynı anda partimizin güçlenmesine çalışarak başarabiliriz. Şu anda ülkenin her tarafında eylem yapma ve kampanya geliştirme yetisine sahip değiliz, sayımız az ve üyelerimiz kısmen yaşlanmış. Kadın yoldaşların oranı son derece düşük. Bunları değiştirmek istiyoruz ve değiştirmeliyiz.

Daha fazla insanı güçlü bir Komünist Partisine olan ihtiyaca ikna etmeliyiz. Komünist Partisi sosyalist sınıf bilincinin yaygınlaştırılmasının ön koşuludur.

Bunun için yeni fırsatlar ve olanaklar vardır. Kapitalizmi tarihin sonu olarak görmeyen ve alternatif arayan gençler arasında da. Partimize yakın duran SDAJ ile olan işbirliği burada merkezi önem taşımaktadır. SDAJ, parti gruplarımızla aktif olduğumuz çeşitli kentlerde ve bölgelerde vardır. Ama partimiz için »boş alan« olarak sayılacak yerlerde de SDAJ vardır. Burada, komünistlerin kolektif

çalışmasını sağlamlaştırmalıyız.

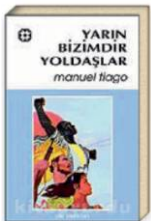
Temel ve bölge örgütlerin gelişimi DKP'nin gelişmesi için merkezi görevdir. Temel örgütlerde insanlar partili olarak örgütlü yoldaşlarımızla ilişkiye geçmekte, insanlar burada -teori ve pratikte- komünist olmaktadır. Temel örgütlerimiz örgütlenme dereceleri konusunda çok farklı ve kısmen tam gelişmemişlerdir. Temel örgütlerimiz ancak yerel ve merkezi görevler birbirleri ile uyumlaştırıldığında ve üst organların desteği ve yönlendirmesi sağlandığında gelişebileceklerdir. Biz ülke çapında ortak siyasi yönlendirici kararlar alıyor ve yerel koşullara uygun olarak yaşama geçiriyoruz. Bu, partimizi güçlendirmek ve adım adım geliştirmenin en doğru yoludur .

Tartışmada özgürlük, eylemde birlik – bu, fikirsel tartışmaların pratikte sınanması yoluyla idrak edilmesi ve gelişiminin ön koşuludur.

Eğitim politikamızın özel bir değeri bulunmaktadır. Ağırlık noktası dünya görüşümüzün temellerini bölge örgütlerimizin yardımı ile partinin geneline yaymak olmalıdır.

Yeni üyelerin kazanılmasını örgütlü olarak ele almalıyız, çünkü komünistlerin amacına hizmet etmesi, yani »Proletaryanın sınıf olması, burjuvazinin egemenliğinin yıkılması, proletaryanın siyasi iktidarı ele geçirmesi için« (Komünist Partisi Manifestosu) daha güçlü bir partiye ihtiyacımız vardır.

Yarın Bizimdir Yoldaşlar !

Yarın Bizimdir Yoldaşlar romanı Türkiye'de 1980 öncesi yayınlandığında tüm genç komünistlerin yaşamına örnek teşkil etti. Manuel Tiago adlı yazarın aslında Portekiz Komünist Partisi

Genel Sekreteri Alvaro Cunhal olduğu sözlü olarak yaygınlaştırılıyordu. Cunhal yoldaşın 2005 yılında yaşama göz yummasından sonra yüzbinler Lizbon'da cenazesine katıldı. Bu tarihten sonra Türkiye'de Yar Yayınları, kitabın yeni baskısını yaptı. Artık Manuel Tiago'nun, Alvaro Cunhal olduğu da kesindi.

Roman faşist diktatörlük koşullarında yeraltı çalışması yürüten komünist

kadroların günlük yaşamını anlatıyor. Onlar, parti yaşamından başka bir yaşam sürdürmedikleri için anlatılan partinin yaşamı ve faaliyetidir. Parti üye ve sempatanlarının yaşadığı, olumlu ve olumsuz deneyler, hatalar, başarılar, aksaklıklar..., tümü romanda resmediliyor. Kadroların duygusallıkları, aşkları, yalnızlıkları, mutluluk ve acıları, ailelerinden ayrılmaları, örgütlü yaşama adım atarken yaşadıkları sorunlar, eski yaşamları ile kopuşları, bocalamaları, sendelemeleri ve yeniden güçlü bir irade ile ayağa kalkmaları romanda yaşatırcasına anlatılıyor.

Yeraltı mücadelesinin koşulları ve ilkeleri, harfiyen uyulması gereken kurallar, küçük burjuva alışkanlıkların

aşılmadığı kişiliklerde yarattığı sorunlar, örgütsel ilişki ve faaliyetlerin konspiratif yanları ve yöntemleri, adeta bir eğitim niteliğinde işleniyor. Kısacası, bugün devrimci mücadeleye komünist kimlikle adım atan genç yoldaşların muhakkak okuması gereken ve şekillenmelerine belirleyici katkı sağlayacak bir eser olarak kesinlikle programa alınması gerektiğini vurguluyoruz.

Kitabın bize verdiği en önemli mesaj, tüm olumsuzluk ve uygun olmayan koşullarda dahi geleceğe, devrime, yani yarınlara olan bilinçli inancın kadroları ve dolayısıyla örgütü ayakta tuttuğu, yaralarını sarmasını sağlamasına olan eşsiz belirleyiciliğidir. Onun için " yarın bizimdir yoldaşlar !".